

Cartes

L'estel d'en Bernat

Pares, germà i familiars de Bernat Budallé. Vidreres.

Hola Bernat, com passa el temps, sembla que no pugui ser però ja han passat tres anys. Tres anys que t'enyorem tant, et trobem molt a faltar, no oblidem mai el teu etern somriu?re que per sempre està present en tots nosaltres. Tot el nostre amor viu intensament amb el teu record, mai no podrem deixar de tenir en el nostre pensament la teva constant lluita, els teus ànims per viure. Com tu sempre ens deies, s'ha de lluitar, s'ha de gua?nyar, mai s'ha de mirar enrere, sempre endavant. El repte de la vida és la mort, i encara que la maleïda mort se t'ha emportat del nostre costat, per tots nosaltres sempre brilla per tot l'immens firmament el teu estel, l'estel d'en Bernat, que ens guia i ens porta a lluitar i sobretot a recordar-te i no oblidar-te mai. Sempre et tenim entre nosaltres, t'estimem i no t'oblidem.

Qui crema els boscos?

Lluís Torner i Callicó. girona.

Diumenge, coincidint amb una forta tramuntana, va declarar-se un incendi a la Jonquera que, atesa la força del vent es va descontrolar, tot anant-se estenent a d'altres pobles limítrofes i el matí d'ahir dilluns continuava descontrolat, amb l'agreuja que, en haver canviat el vent, tornà a afectar zones on ja es considerava sufocat. Per a mes inri, al cap de poca estona d'haver-se declarat l'anterior incendi, en començà un altre a Portbou, on es varen produir dues morts i ferits, que cal sumar a la pèrdua d'una altra vida, en el cas anterior, per la qual cosa augmentà la gravetat d'ambdós successos.

No sabem quin ha estat, fins ara, l'alt nombre de focs que s'han declarat, no tan sols a Catalunya, sinó també a diversos indrets d'Espanya, però pensem que és preocupant, ja que tot i la gran sequera actual, dels nostres boscos, i la gran acumulació de brossa, dels sotabosc, sumada a la que encara hi ha acumulada de la gran nevada del 2010, una cosa és clara, el foc no s'encén pas sol. Sí que poden produir-se alguns casos fortuïts, un llamp, una guspira d'un cable elèctric o d'una maquinària agrícola, etc. però n'hi ha d'altres que no en són pas de fortuïts; ja que quants n'hi ha que comencen al peu d'una carretera, per no parlar dels que s'inicien, gairebé simultàniament, en diferents punts d'una mateixa àrea. Aquells que són realment provocats, pensem que ho han de ser per gent malalta, del cervell o d'esperit, ja que ens costa imaginar que pugui haver-n'hi de tan dolenta que ho faci expressament, tan sols per fer mal; però si fos així, o no han de tenir consciència, o si en tenen, mereixerien que aquesta els en fes un continu retret.

A més, és anar sumant més despeses a la greu crisi que tenim al damunt.

Una mala notícia

Josep Fusté i Solés. palamós.

He llegit, corprès, la notícia de la "jubilació" d'Ignasi Forcano. Sincerament, una mala notícia. Si s'ha jubilat, ho ha fet malament. I si l'han jubilat ho han fet pitjor. Ja sé de bell antuvi, que l'afirmació és un punt agosarada; però és la meva opinió.

L'Església i tot el seu ramat (que per les nostres contrades sembla estar minvant) crec que no necessita de litúrgies arcaïques i sermons encarcarats. Necessita de comunicadors, de personal penetrant-incisiu per transmetre el missatge evangèlic, cada dia més actual. De gent propera i senzilla, àdhuc implicada, planera i entenedora. Compromesa... Particularment, participar de la "teva litúrgia" és edificant, reconfortant i estimulante. Palpes la vigència de la Paraula amb la bondat de la seva transmissió, defugint de la monòtona i carrinclona mística que, a voltes, amb veu teatralitzada provoca la somnolència de la parròquia que resta espectant a l'espera del... "poseu-vos drets o podeu seure", màxima participació en un teatre reiteratiu i en el qual una bona ?reguitzella de professionals de la "sotana" (algún empeltat de certa amargor) cerquen sortides amb dites profetiques o discursots bíblics, amb l'única pretensió de cobrir els cinc minuts cronometrats de sermó.

Les persones necessitem d'estímuls, de vibracions, d'amor, de comprensió... Sensacions que trobarem a faltar amb la teva absència. Ja sé que ningú és imprescindible, però a vegades hom és necessari, per la qual cosa o tu o ells, crec, hauríeu de reconsiderar, tot i que... els camins del senyor... són ?inexcrutables!

Mn. Ignasi, probablement hagi cooperat a trencar certs tabús o prejudicis que ens estigmatitzaven i hagi coadjuvat a obrir molts i variats camins vers objectius tan clars, com nobles i sincers, fent palès allò que de l'abundància del cor en parla la boca. Per tot: Gràcies pel teu apostolat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/07/24/cartes/573531.html?utm_source=rss